

“Els catalans som gent honesta i amb ganes de fer alguna cosa per ajudar els altres. Aquest afany cristal·litza en les trenta-vuit mil associacions existents, el nombre de les quals va augmentant contínuament. Crec que aquest creixement és força positiu per al conjunt de la societat perquè significa tenir un pes i una representativitat socials més grans per esdevenir més operatius a l'hora de treballar per assolir els nostres objectius.” Aquesta és la ferma creença d'Andrés Torres, un periodista que va abandonar la seva activitat professional l'any 2000 per tal d'intentar ajudar al desenvolupament dels països del Tercer Món: “La vida són dos dies i un ja l'hem viscut; per tant, hem d'aprofitar al màxim el temps que ens queda per atènyer els objectius vitals. El meu era ajudar els altres. Quan viatges a un país com Colòmbia i t'adones de les poques coses que tenen per viure, hi ha alguna cosa en tu que canvia. A vegades, la tornada a la quotidianitat fa que aquest esperit quedi adormit, d'altres, però, tal com em va passar a mi, fa que et sigui impossible fer marxa enrere.” Ja abans, però, havia engegat un projecte a Colòmbia, que s'havia estructurat entorn de la Fundació Global Humanitària Colòmbia. De fet, aquesta és la tendència que volen seguir en el futur. “Tenim previst constituir-nos en fundació l'any 2003.”

La fórmula que aquesta organització ha escollit per tal de desenvolupar la seva tasca altruista ha estat l'apadrinament. “Aquesta és una opció més. Hi ha altres organitzacions que prefereixen recaptar els donatius directament. En el nostre cas, és més personalitzat, en el sentit que la persona que ha apadrinat un nen podrà tenir-hi contacte, escriure-li i, fins i tot, anar a visitar-lo —però mai adoptar-lo ni portar-lo cap a Espanya. Tanmateix, això no significa que només els nens apadrinats rebin atencions. Els trenta-dos mil nens apadrinats que hi ha en aquest moment permeten que puguem ajudar dos-cents mil altres infants. Tota la canalla rep la mateixa atenció i la mateixa cobertura material. Aquesta ajuda se centra en l'alimentació perquè vam adonar-nos que de res no serveix donar una educació a un nen quan ni tan sols té les seves necessitats bàsiques cobertes. Aquesta alimentació, a més a més, es complementa amb un seguiment mèdic per determinar quin és el grau de desnutrició —si n'hi ha— que presenta el nen i quina n'és l'evolució.”

L'elecció de l'apadrinament com a fórmula de finançament dels projectes no té cap mena de relació amb l'adopció internacional. Aquesta última pràctica, molt en voga en l'actualitat, no sempre és vista amb bons ulls per una part de l'opinió pública, que pensa que al darrere s'hi amaguen pràctiques poc honestes. Els seus defensors, en canvi, asseguren que és un acte de solidaritat —i un de destacat, caldria afegir— i d'amor envers els altres. Andrés Torres pertany a aquest segon grup, però sempre que l'adopció es faci amb totes les garanties. “Nosaltres no gestionem adopcions, peròensem que és la solució idònia per a situacions extremes en què el menor ha estat abandonat o es troba en situació de desempar. Des de la nostra perspectiva és un gest encomiable per part dels pares adoptants, però no té cap relació directa amb la nostra activitat.”

Assegurar l'alimentació d'aquests infants no només significa proveir-los de menjar, sinó, sobretot, fer que siguin capaços d'aconseguir-lo per ells

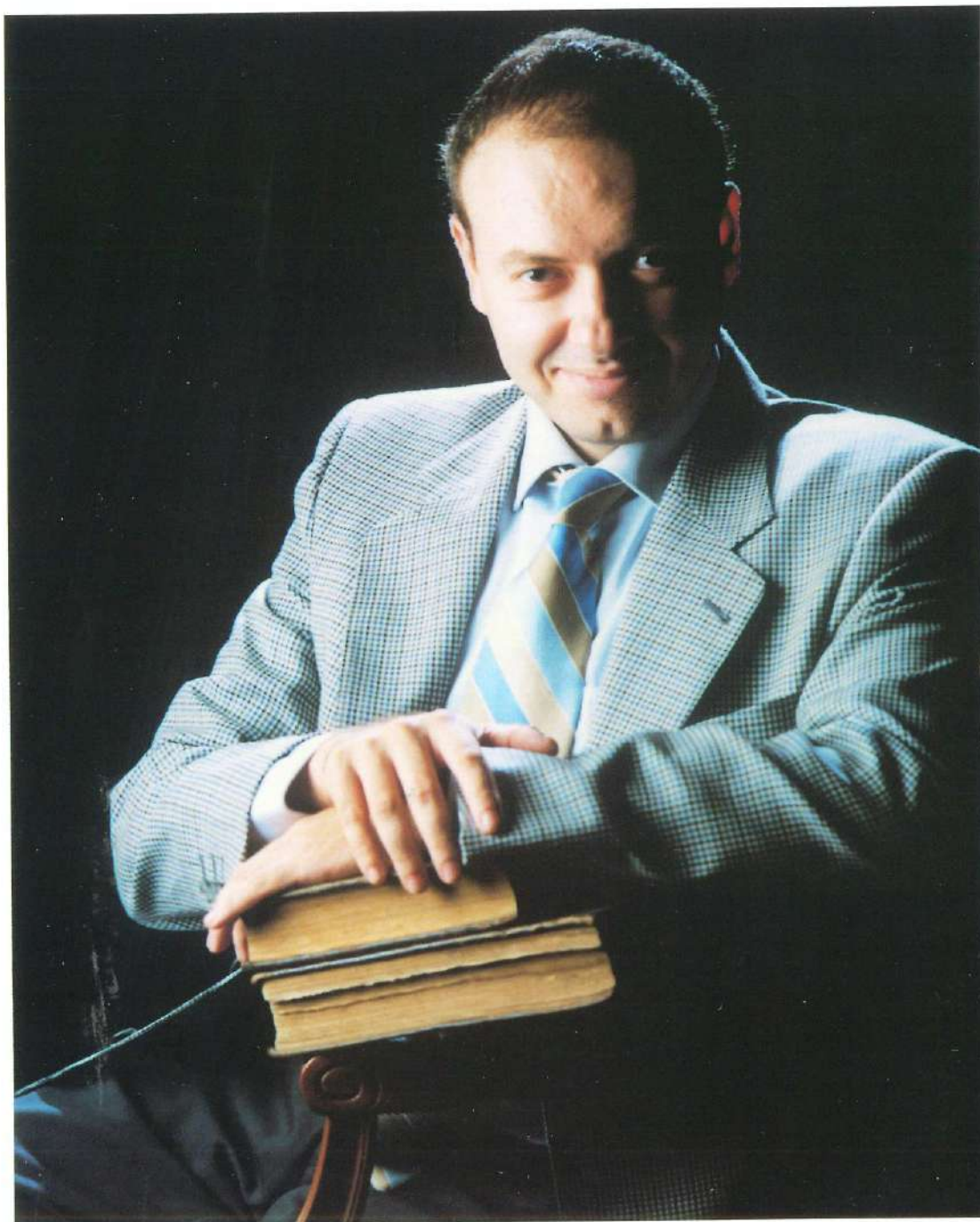
mateixos, que esdevinguin independents —ells i especialment les seves famílies: “Nosaltres col·laborem a Colòmbia, Guatemala, Bolívia, el Perú, l'Índia i Cambotja. En el cas concret de l'Amèrica del Sud, és fàcil que hom s'adoni que l'arrel del problema és cultural. Els camperols pensen que tenir fills significa tenir una font de mà d'obra barata per conrear els camps. D'aquesta manera, les famílies són molt nombroses i els nens han de començar a treballar ben aviat. Es tracta que s'entengui que els fills no han de treballar quan són petits i que es proveeixi les famílies de l'indispensable perquè, per exemple, puguin cultivar el seu propi hort i autoabastir-se.”

La personalitat dinàmica i optimista d'Andrés Torres no impedeix que s'adoni de la dificultat i les paradoxes de la situació actual: “Em conformo que un sol dels nens, entre milions, arribi a tenir una vida més digna. Canviar la situació no és pas fàcil, però hi hem de fer tot el possible. A més, treballar en aquests països no acostuma a ser pas senzill, perquè els seus sistemes burocràtics són força complicats. La presència d'un espanyol no faria més que entorpir-los. Nosaltres no som pas una institució caritativa, sinó una organització que treballa mitjançant convenis institucionals que són tramitats per persones del mateix país. Amb l'objectiu d'assegurar la transparència econòmica i de gestió en cadascun dels projectes, es duen a terme auditories comptables i es revisen exhaustivament els comptes, fins al punt que ens ha d'arribar la fotocòpia de cadascuna de les factures del projecte amb la finalitat de justificar les despeses.”

El seu màxim desig, impossible perquè sap que les perspectives no són pas aquestes, és “poder dedicar-me a una l'altra activitat perquè la pobresa ha desaparegut del món. M'omple, però, de satisfacció veure que la meua tasca canalitza l'esforç de milers de persones que renuncien a algun caprici o se sacrifiquen amb les seves aportacions mensuals per ajudar els altres.” La política actual dels governs dels països occidentals no sembla que tingui com a prioritari en l'àmbit internacional assolir aquest objectiu a curt i mig termini. Aquestes actuacions contrasten amb l'opinió i les accions d'una part substancial de la ciutadania, que col·labora en les propostes altruistes i que desitjaria deixar un món més solidari a les generacions futures. En aquest sentit, s'hauria de desmitificar i aclarir les repercussions de la globalització en la situació actual: “Com és natural, a tots ens agrada viure bé i seria ridícul renunciar al benestar que hem aconseguit. És il·lògic esdevenir solidari des de la pròpia pobresa, perquè aleshores el que fem és afegir un pobre més al nombre de persones existents sense recursos. No té cap sentit, posem per exemple, viatjar a l'Índia i viure-hi com la resta de la població. El que hem de fer és treballar des d'aquí per poder acabar amb aquella situació d'allà.”

La nostra societat ha superat molts reptes —el tecnològic, el social (amb la inserció de la dona en el mercat laboral, l'entrada de nous models de relació, els nous tipus de família...), entre d'altres. Li queden encara dues grans qüestions per resoldre: “el medi ambient i els desequilibris socials entre els països occidentals i la resta del món.” La prosperitat dels uns no pot estar pas basada en la decadència dels altres. La mundialització ha de comportar una extensió de la societat del benestar que vivim a Europa.

**“És il·lògic esdevenir
solidari des de
la pròpia pobresa;
hem de treballar
des d'aquí per poder
acabar amb aquella
situació d'allà”**

Andrés Torres Argudo - Barcelona